

N:o 129.

Af herr **J. Johansson** i Noraskog, *i anledning af Kongl. Maj:ts i statsverkspropositionen framställda förslag angående vissa lönestater m. m.*

I statsverkspropositionen till innevarande Riksdag har Kongl. Maj:t, vid fjerde punkten under åttonde hufvudtiteln, framlagt ett förslag till löne-reglering för tjenstemännen vid de ecklesiastika konsistorierna m. m. Hvad departementschefen anfört härom till statsrådsprotokollet för den 11 i denna månad får sin ytterligare belysning genom den omfattande utredning, som statskontoret lemnat i sitt den 22 sistlidne oktober afgifna, sedermera från trycket utkomna och nu till Riksdagen utdelade utlåtande i denna löneregleringsfråga.

Då jag nu fäster Riksdagens uppmärksamhet på detta ämne, har jag emellertid för afsigt att på samma gång behandla spørsmålet om rätta sättet för de lönerogleringar i allmänhet, som torde vara nära förestående, och jag skall således icke uppehålla mig vid endast den nyss nämnda lönerogleringen för de ecklesiastika konsistorierna. En anledning att härvid gifva en större omfattning af ämnet har jag funnit i den särskilda mening, som inom statskontoret blifvit uttalad af föredraganden, statskommisarien Chr. L. Tenow, samt i protokollsutdrag åtföljt embetsverkets utlåtande till Kongl. Maj:t och hvilken här införts såsom bilaga till denna min motion.

Jag förbigår hvad reservanten till en början yttrat om stiftens klassifikation i lönerogleringshänseende m. m. och åt hvilket säkerligen Riksdagens statsutskott skall egna vederbörlig uppmärksamhet. I stället vill jag särskildt framhålla de anmärkningar, reservanten uttalat mot det föreslagna systemet vid bestämmande af konsistorienotariernas löneförmåner och hvilka anmärkningar ledt honom att närmare utveckla tanken, att ett alldeles nytt aflönings-system borde hos oss tillämpas vid denna och andra blifvande lönerogleringar.

Bih. till Riksd. Prot. 1902. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 31 Häft. (N:is 129—134). 1

Reservanten påpekar det för en konsistorienotarie ogynsamma i att — enligt Kongl. Maj:ts år 1895 framlagda och nu af statskontoret förordade förslag — icke ega rätt till mer än ett enda ålderstillägg, nemligen med 500 kronor efter tio år. Och från denna anmärkning, som reservanten närmare motiverar, öfvergår han till grundtanken i sitt nya förslag, att under alla förhållanden ett sådant aflöningsystem bör föredragas, »som med en *lägre* begynnelselö, genom många, ofta återkommande ålderstillägg småningom stegrat aflöningen *utöfver* den gräns, som i allmänhet hittills inom de särskilda tjenstekategorierna utstakats för det högsta lönebelopp, en tjänsteman inom kategorien kan ernå».

Tillämpadt på den nu ifrågavarande löneregleringen, skulle detta nya system te sig sålunda. Statskontoret har föreslagit begynnelselönen i fyra stift (Upsala, Lunds, Göteborgs och Hernösands) till 5,500 kronor, i sex stift till 4,800 kr. och i två stift (Visby och Kalmar stift) till 3,500 kronor, hvarjente konsistorienotarierna skulle bibehållas vid vissa provisioner, som flerstädes äro ganska väsentliga. Reservanten vill öfverflytta Upsala och Göteborgs stift till andra stiftsklassen och anser i hufvudsaken, att man skulle kunna utan olägenhet företaga en icke obetydlig reduktion af begynnelselönen, hvarigenom medel skulle vinnas till den gradvis inträdande stegring af lönerna, som han anser utmärka ett sundt aflöningsystem — i främsta rummet för alla de klasser af tjänstemän, hvilka, såsom fallet är med konsistorienotarierna, icke ega öfvervägande utsigter till befördran till högre grader. Följaktligen har reservanten hemställt hos Kongl. Maj:t, att lönerna för konsistorienotarierna i stiftén måtte bestämmas till 2,500 kr., med rätt för samtliga till sex åldertillägg å 500 kronor hvardera, att utgå efter respektive tre, sex, nio, tolf, femton och aderton års väl vitsordad tjänstgöring, samt vidare att tjänstgöringspenningarne måtte bestämmas till 1,500 kr. i första klassens stift (Lunds och Hernösands), till 1,200 kronor i andra klassens stift samt till 1,000 kronor i tredje klassens stift (Kalmar och Visby).

Om de gynsamma verkningarne af ett sådant aflöningsystem yttrar reservanten, att det skulle medföra ett minskadt behof af biförtjenster — hvilket behof under nuvarande förhållanden i de flesta fall är obestriddigt — och dessutom föranleda ett aftagande af det så ofta öfverklagade »mångsyssleriet». Detta för oss nya aflöningsystem är i stor utsträckning och med mycken konsekvens sedan början af 1890-talet genomfördt i de flesta tyska stater, och reservanten tror, att om det blefve allmänt genomfördt inom den svenska statsförvaltningen, skulle i väsentlig mån udden brytas på de starka klagomål öfver otillräckliga löner, som nu förspörjas bland nästan alla kategorier af statstjenare. Begynnelselönen bör gifvetvis icke i något fall sättas så lågt, att den icke kommer att förslå till en i förhållande till vederbörandes sam-

hällsställning anständig bergning, men en yngre tjänsteman har utan tvifvel mycket större utsigt att med en knappt tillmätt lön bereda sig livets nöd-torft än en äldre; och det mest berättigade missnöjet förspörjes just bland de löntagare, som efter tio års tjänst befinna sig i den beklagensvärda ställningen, att de framför sig se en oafbruten stegring i utgifterna, men icke någon löneförbättring.

Jag kan icke annat än finna dessa reservantens skäl vara mycket behjertansvärda. Äfven förutsatt, att hans förhoppningar om »mångsyssleriets» aftagande och om i väsentlig mån minskade klagomål öfver otillräckliga löner komme att blott till någon del uppfyllas genom det nya aflönings-systemets införande, så vore ju dermed ändock icke så litet vunnet.

Och jag tror, att äfven andra goda skäl tala för ett sådant aflönings-system. Det synes mig först och främst innebära en rättvisa från statens sida i förhållande till löntagarne. Om man nemligen får antaga, att den dugande och pligtrogne statstjenaren vinner en med hvarje år ökad erfarenhet och skicklighet, som komma hans arbete i statens tjänst till godo, åtminstone så länge helsa och krafter stå honom bi, så synes det vara statens pligt att erkänna detta genom att gifva honom aflöningsstillökningar med ej alltför långa mellanskof. Och för statstjenaren utgöra sådana, låt vara små, ålders-tillägg en uppmuntran till oförtröttad verksamhet, på samma gång de komma honom väl till pass vid hans stegrade utgifter. De bidraga dessutom i sin mån att vänja honom vid sparsamhet och främja alltså hvad som ntgör målet för Riksdagens sparsamhetsvänners sträfvan. När reservanten yttrar, att det af honom förordade aflöningsystemet skulle, tillämpadt, i väsentlig mån bryta udden af de nu så allmänna, starka klagomålen öfver otillräckliga löner, så betyder detta äfven, att lönerna skulle räcka till bättre. Och genom dessa små, men ofta återkommande ålderstillägg vunne statstjenaren hvad som plägar falla på den driftige jordbrukarens, handverkarens eller köpmannens lott: att hans näring blir efter hand allt mer inkomstbringande och derigenom sätter honom i stånd att möta de växande utgifterna. Slutligen är det nya aflöningsystemet afpassadt särskildt för familjens stegrade behof och för krafven på barnens uppfostran; det uppbäres af omtanken för ett slägte, som kommer efter oss.

Af hvad jag nu anført framgår, att jag anser grunderna för det nya aflöningsystemet kunna och böra tillämpas redan vid den nu ifrågasatta löne-regleringen för de ecklesiastika konsistoriernas tjänstemän. Men jag stannar icke dervid. Jag tror, att samma aflöningsgrunder böra göra sig gällande äfven vid Riksdagens beslut med anledning af Kongl. Maj:ts nu afgifna särskilda förslag om ändringar i eller tillägg till vissa aflöningsstater -- för så vidt nemligen ej inkonsequens inom en och samma lönestat skulle blifva en

följd deraf. Jag kan således ej inse, hvarför ej de nya grunderna skulle kunna med fördel tillämpas vid den af Kongl. Maj:t under andra hufvudtiteln framlagda nya aflöningsstaten för vissa fångvårdsbetjente; de låga aflöningsbeloppen utgöra dervid intet hinder.

De löneregleringar, som för närvarande stå på dagordningen hos oss, äro dock få till antalet och derjemte tvifvelsutan mindre betydande än åtskilliga andra sådana regleringar, som torde komma att föreläggas för de närmaste Riksdagarne. Jag behöfver endast påminna om den omfattande lönereglering för landsstaten, till hvilken, på grund af Kongl. Maj:ts befallning, statskontoret insamlat materialet, som ännu är under bearbetning. Och i statsverkspropositionen till denna Riksdag har, i sammanhang med frågan om dyrtidstilläggen, Kongl. Maj:t återkallat i minnet, hurusom Kongl. Maj:t i ett den 25 oktober 1901 dagtecknad cirkulär till statens embetsverk och myndigheter anbefalt dem att, hvar för sin förvaltningsgren, före utgången af maj månad 1902 inkomna till Kongl. Maj:t med utredning, huruvida — under förutsättning af någon längre tids fortvaro för de förhållanden, som framkallat behovet af dyrtidstillägg — för tiden efter 1902 ändringar i vederbörande lönestater kunna anses böra ega rum, dervid tillika bör komma under öfvervägande, huruvida genom förenklingar i förvaltningen tillfälle kan beredas till indragning af tjenster, som kunna undvaras till följd af de förändrade anordningarna. Äfven på andra ställen i statsverkspropositionen förekomma antydningar i denna riktning. Sålunda har bland annat chefen för sjöförvarsdepartementet vid första punkten under femte hufvudtiteln tillkännagifvit sin afsigt att inom den närmaste framtiden vidtaga åtgärder för åstadkommande af en utredning rörande omorganisation af flottans civilstat.

Då alltså ej få och delvis ganska betydande löneregleringar eller åtminstone ändringar i lönestater synas stå för dörren, torde vid dem i hvarje fall böra tagas under ompröfning, huruvida ej det nu af mig omnämnda nya aflöningsystemet borde dervid genomföras.

Jag tillåter mig därför hemställa:

att vid den lönereglering för de ecklesiastika konsistoriernas tjenstemän, om hvilken statsutskottet har att afgifva utlåtande och Riksdagen kan komma att fatta beslut, de aflöningsgrunder måtte i större eller mindre utsträckning blifva tillämpade, hvilka angifvits i statskommissarien Chr. L. Tenows särskilda mening till statskontorets protokoll för den 22 oktober 1901;

att med anledning af öfriga nu af Kongl. Maj:t föreslagna ändringar i vissa lönestater, statsutskottet må, der

så lämpligen ske kan, formulera förslag till de ifrågasatta aflöningsförmånernas, särskildt ålderstilläggens, fördelning efter de förut angifna nya grunderna, så att Riksdagen måtte blifva i tillfälle att derom fatta beslut; samt

att Riksdagen i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhåller, att vid uppgörandet af förslag till nya löneregleringar eller till partiella ändringar i lönestater det system af, bland annat, en lägre begynnelselön, men många och oftare återkommande ålderstillägg, måtte i större eller mindre utsträckning tillämpas, för hvilket här ofvan blifvit redogjort.

Stockholm den 27 januari 1902.

J. Johansson
fr. Noraskog.

Bilaga.

Utdrag af protokollet, hållet i kongl. statskontoret den 22 oktober 1901.

Närvarande: Herr generaldirektören m. m. Anderson, herr statskommissarien m. m. Sylvan och herrar statskommissarierna Tenow och Södermark.

S. D. Herr statskommissarien Tenow föredrog kongl. ecklesiastikdepartementets skrifvelse den 13 maj innevarande år angående lönereglering för tjänstemän och betjente vid domkapitlen och Stockholms stads konsistorium; och beslöts underdånigt utlåtande enligt registraturet.

Från beslutet var referenten i vissa punkter skiljaktig och yttrade:

»Beträffande stiftens klassifikation hyser jag stor tvekan att tillstyrka bibehållandet af samma indelning som den, hvilken lades till grund för 1895 års löneregleringsförslag. I likhet med statskontorets majoritet anser jag visserligen, att väsentliga olikheter förefinnas i omfattningen af de

konsistorienotarierna i de särskilda stiftens åliggande göromål och att detta måste leda dertill, att icke samma totalaflöning bestämmes för alla konsistorienotarier, utan att stiftens hänföras till olika grupper, allt efter stiftsforvaltningens större eller mindre besvärlighet. Den af statskontoret förordade klassifikationen — ursprungligen föreslagen uti nådiga propositionen den 10 februari 1893 angående lag om stiftsstyrelse — är hufvudsakligen grundad på folkmängden sålunda, att till *första* klassen hänföres stift med en folkmängd af omkring 500—700,000 personer, till *andra* klassen stift med 300—400,000 personer samt till *tredje* klassen stift med en folkmängd af 50—150,000 personer. Jag är emellertid öfvertygad derom, att stiftens folkmängd är en högst otillfredsställande måttstock vid bedömandet af vigten och omfattningen af konsistorienotariernas göromål och att därför en klassifikation efter denna grund på många punkter måste blifva i hög grad godtycklig. Visserligen var det folkmängden, som vid senaste löneroglering för landsstaten ansågs böra blifva bestämmande vid fastställande af de i skilda län olika aflöningsförmånerna för vissa landsstatstjenstemän, men ehuru omfattningen af dessa tjänstemäns åligganden i många fall röner ett direkt inflytande af folkmängdens storlek (exempelvis vid debitering och uppbörd med flere förhållanden), har vid den revision af landsstatslönerna, som för närvarande pågår, starka röster försports emot en sådan grund för lönernas bestämmande till olika belopp. Hvad konsistorienotarierna beträffar, lär ett dylikt direkt inflytande endast helt undantagsvis kunna påvisas, och det torde finnas föga verkligt skäl att på grund af *folkmängden* hänföra, exempelvis, Linköpings stift med 402,757 personer till andra klassen, under det att Upsala erkestift med 505,667 personer föres till första klassen. Upsala stift bereder näppeligen på grund af den större folkmängden sin konsistorienotarie väsentligen större förvaltningsbesvär än Linköpings stift sin notarie. Uppför man emellertid på grund af folkmängden Linköpings stift i första klassen, möter man omedelbart den svårigheten, att Vesterås stift med 391,530 invånare jemväl kunde hafva anspråk att på samma grund hänföras till denna klass.

Att dock icke folkmängden bör helt och hållet lemnas ur räkningen vid denna stiftsgruppering, är å andra sidan likaså uppenbart, och vid betraktande här af jemte alla de öfriga omständigheter, till hvilka hänsyn vid denna frågas bedömande torde böra tagas, nemligen församlingarnas och folkskoleanstalternas samt allmänna läroverkens antal, stiftens utsträckning till arealen, antalet från konsistorierna utgående expeditioner m. m., har jag funnit det vara obestriddigt, att Lunds och Hernösands stift böra föras till första klassen, under det att jag icke vid jemförelse med andra i föregående förslag till en lägre klass hänförda stift kunnat finna fullgiltiga skäl för

Upsala och Göteborgs stifts särställande från t. ex. Linköpings och Vesterås. På denna grund och då det förslag till sättet för reglerande af sjelfva lönebeloppen, som jag har för afsigt att senare framställa, verkar utjemnande, så till vida, att skilnaden mellan de till olika klasser hörande stiftens endast kommer att afse tjenstgöringspenningarne och icke lönen samt det af denna beroende pensionsbeloppets storlek, hemställer jag i underdånighet, att i första klassen endast må uppföras Lunds och Hernösands stift. I öfrigt biträder jag, beträffande stiftens klassifikation, statskontorets majoritets förslag.

Vid lönerregleringen för landsstaten ansåg man, att lönerna för landssekreterare och landskamrerare borde i alla län sättas lika, under det att tjenstgöringspenningarne borde vara olika i första, andra och tredje klassens län. Och jag håller före, att samma grundsats bör tillämpas på konsistorienotarierna, då dess kompetens och anspråken på kvaliteten af deras arbete äfvensom deras samhällsställning allestädes bör vara enahanda, under det att mängden af det arbete, de hafva att utföra, kan vara olika i olika stift. Jag hemställer därför, att lönen i alla stift bestämmes till enahanda belopp, men att skilnad mellan de olika klasserna deremot göres dels beträffande tjenstgöringspenningarne, dels ock derutinnan, att i tredje klassens stift, der arbetskvantiteten måste vara så väsentligt mindre, att konsistorieexpeditionen utan olägenhet kan ombesörjas af en enda person, notarien åläggas att utan biträde af utaf statsverket aflönad amanuens omhänderhafva stiftsexpeditionen. Stockholms stad intager från stiftens en särställning derigenom, att för hufvudstaden finnes en särskild styrelse för undervisningsverken, hvilket betingar dess uppförande i en klass för sig. Äfven här torde, såsom i tredje klassens stift, emellertid en fast anställd amanuens kunna undvaras, mot det att, på sätt jag har för afsigt att föreslå, konsistorienotariens löneförhållanden förbättras.

För öfrigt kan jag icke tillmäta de omständigheter, som böra föranleda högre aflönning i den ena klassens stift än i den andra, så stor betydelse vid värdesättningen af konsistorienotariernas arbete, som statskontorets majoritet ansett sig böra, hvadan jag i det förslag, jag sedermera skall framställa, har för afsigt att göra väsentligt mindre skilnad mellan de olika stiftsklasserna.

Från statskontorets förslag är jag vidare skiljaktig beträffande det *system*, som följts vid bestämmande af konsistorienotariernas löneförmåner.

För hvarje tjensteman, som till följd af hela organisationen af den administrationsgren, han tillhör, icke kan vinna vidare befordran, utan är hänvisad att under hela sin tjenstetid qvarstanna i samma tjenstegrad, måste det vara särdeles ogynnsamt att icke ega rätt till mer än ett enda ålders-tillägg. En tjensteman stiftar vanligen kort efter vunnit ordinarie beställ-

ning familj samt inrättar sitt lif efter de lönetillgångar, som då äro honom gifna. Efter tio år skulle en konsistorienotarie, enligt det af Eders Kongl. Maj:t år 1895 Riksdagen förelagda och nu af statskontoret förordade löne-regleringsförslaget, erhålla *ett* ålderstillägg å lönen med 500 kronor. Så till vida är detta för honom fördelaktigt, som just vid den tiden hans kostnader för barnens uppfostran begynna att göra sig känbara, men, enligt nämnda förslag, undfår han derefter ingen som helst lönetillökning, utan måste hela sin tjänstetid qvarstanna i samma lönegrad, ehuru utan tvifvel i det långt öfvervägande antalet fall kostnaderna för barnens uppfostran med hvarje påföljande år stegras. Konsistorienotarietjensten tillhör dessutom en administrationsgren, der ingen vidare befordran är att vänta, och om öfvergång till annat tjänsteområde någon gång kan ega rum, torde sådant få anses såsom fullkomligt enastående. Men äfven om befordran vore möjlig, är sådant alltid beroende af tillfälligheter, och det torde vara tvifvelaktigt, huruvida det för vare sig den enskilde tjänstemannen eller staten såsom arbetsgifvare är fördelaktigt, att utsigterna till ökning i aflöningen så väsentligt, som för närvarande är fallet, göras beroende af inträdet af vakanser eller nyinrättandet af tjänster. Jag anser på denna grund ett sådant aflöningssystem under alla förhållanden vara att föredraga, som med en *lägre* begynnelselön genom många ofta återkommande ålderstillägg småningom stegrar aflöningen *utöfver* den gräns, som i allmänhet hittills inom de särskilda tjänstekategorierna utstakats för det högsta lönebelopp, en tjänsteman inom kategorien kan ernå. Behovvet af biförtjänster, hvilket under nuvarande förhållanden i de flesta fall är obestridligt, skulle varda mindre, och det så ofta öfverklagade »mångsyssleriet» aftaga. Jag är lifligt öfvertygad, att om ett sådant aflöningssystem, som det af mig nu antyddas, och hvilket, enligt hvad jag inhemtat, i stor utsträckning och med mycken konsekvens är sedan början af 1890-talet genomfördt i de flesta tyska stater, blefve inom den svenska statsförvaltningen allmänt tillämpadt, skulle i väsentlig mån udden brytas af de starka klagomål öfver otillräckliga löner, som nu förspörjas bland nästan alla kategorier af stats-tjenare.

Begynnelselönen bör dock naturligen icke i något fall sättas så lågt, att den icke kommer att förslå till en i förhållande till vederbörandes samhällsställning anständig bergning, men en yngre tjänsteman har utan tvifvel, bland annat på skäl som jag förut antydt, mycket större utsigt att med en knappt tillmätt lön bereda sig livets nödortft än en äldre; och det mest berättigade missnöjet förspörjes just bland de löntagare, som efter tio års tjänst befinna sig i den beklagansvärda ställningen, att de framför sig se en oafbruten stegring af utgifterna, men ingen som helst löneförbättring.

Enligt min uppfattning kunna konsistorienotarierna ingalunda — vare

sig i fråga om tjänstemannautbildning, samhällsställning eller kvaliteten af det arbete, som af dem fordras — jemställas med landssekreterare och landskamrerare, utan närmast med andra gradens tjänstemän i våra centrala verk.

Då emellertid statskontoret föreslagit begynnelselönen i fyra stift till 5,500 kronor, i sex stift till 4,800 kronor och i två stift till 3,500 kronor, under det att enligt samma förslag konsistorienotarierna skola bibehållas vid förmånen af vissa provisioner, som flerstädes äro ganska väsentliga, förefaller det mig, som om en icke obetydlig reduktion af begynnelselönen skulle kunna utan olägenhet ske och derigenom medel vinnas till den gradvisa stegring af lönerna, som jag anser utmärka ett sundt aflöningssystem, i främsta rummet för alla de klasser af tjänstemän, hvilka, såsom fallet är med konsistorienotarierna, icke ega öfvervägande utsigter till befordran till högre grader.

På grund af hvad jag nu anfört, hemställer jag i underdånighet:

att lönerna för konsistorienotarier i stiftet må bestämmas till 2,500 kronor och för konsistorienotarien i Stockholm till 1,500 kronor med rätt för samtliga till sex ålderstillägg å 500 kronor hvardera att utgå efter respektive tre, sex, nio, tolf, femton och aderton års väl vitsordad tjänstgöring;

att tjänstgöringspenningarne må bestämmas:

till 1,500 kronor i första klassens stift (Lunds och Hernösands),

till 1,200 kronor i andra klassens stift (Upsala, Linköpings, Skara, Strengnäs, Vesterås, Vexjö, Göteborgs och Karlstads),

till 1,000 kronor i tredje klassens stift (Kalmar och Visby) samt Stockholms stads konsistorium; samt

att arfvodesbeloppen för konsistorieamanuenserna må bestämmas till 1,800 kronor i första klassens stift och till 1,600 kronor i andra klassens stift, men att statsmedel ej må anvisas till aflöning af fast anställda amanuenser i tredje klassens stift och Stockholms stads konsistorium.

Vid framställandet af detta förslag har jag, i likhet med statskontorets majoritet, icke tagit hänsyn till den prisstegring å nästan alla lifsförnödenheter, som sedan en följd af år allt fortfarande eger rum, hvadan jag i underdånighet hemställer, att, derest dyrtidstillägg i en eller annan form, tillfälligt eller konstant, kommer att beviljas andra statstjenare, sådant jemväl må tillkomma nu ifrågakomna tjänstemän.

För att utröna, huruvida det förslag, jag nu framställt, öfver hufvud taget medför större kostnader för statsverket än det af statskontorets majoritet framställda, har jag, med utgångspunkt från de faktiska personella förhållandena inom konsistorienotarieåren under tidsperioden 1868—1900 med de jemkningar, som måst blifva en följd deraf, att pensionsrätt för denna tjänstemannakår och deraf beroende afgang ur tjänsten vid fyllda 65 lefnadsår icke under denna tid existerat, låtit uppgöra en tabell, som jag anhåller att

få bilägga dagens protokoll. Denna tabell utvisar, att statskontorets förslag, hvad konsistorienotarierna beträffar, skulle, tillämpladt under berörda tidsperiod, hafva åsamkat statsverket en sammanlagd kostnad af 2,088,400 kronor, då det af mig väckta förslaget, under fullkomligt enahanda förhållanden, skulle hafva betingat en statsutgift för konsistorienotarierna af 2,145,800 kronor. Emellertid innebär mitt förslag en minskning i kostnaderna för konsistorieamanuenserna med 3,200 kronor om året eller för 33 år 105,600 kronor, hvadan alltså detta förslag på det hela under nämnda tidsperiod skulle ställa sig nära 50,000 kronor eller omkring 1,500 kronor om året billigare för statsverket än det af statskontorets majoritet förordade förslaget.

Det årliga anslagsbehovet enligt mitt förslag skulle blifva:
till aflöning åt notarierna:

löner åt 12 st. à 2,500 kr.....	kr. 30,000: —
lön åt 1 st. à 1,500 kr.	» 1,500: —
	<u>kr. 31,500: —</u>

efter afdrag af bidragen från domkyrkorna
i Upsala, Strengnäs och Karlstad.....

kr. 925: —
<u>kr. 30,575: —</u>

tjenstgöringspenningar

åt 2 st. à 1,500 kr.	kr. 3,000: —	
åt 8 st. à 1,200 kr.	» 9,600: —	
åt 3 st. à 1,000 kr.	» 3,000: —	kr. 15,600: —
		<u>kr. 46,175: —</u>

till arfvoden åt amanuenserna:

2 st. à 1,800 kr.	kr. 3,600: —
8 st. à 1,600 kr.	» 12,800: —
	<u>kr. 16,400: —</u>

efter afdrag af bidraget från domkyrkan i

Upsala	kr. 500: —	» 15,900: —
--------------	------------	-------------

till ersättning för semestervikariat:

i 2 stift	kr. 250: —	
i 8 »	» 800: —	
i 3 »	» 250: —	» 1,300: —

till extra biträden

» 4,500: —

till vaktbetjening

» 6,500: —
<u>eller tillsammans kronor 74,375: —</u>

Som ofvan.

In fidem
Philip Pihlgren.

Konsistorienotariernas aflöning.

Enligt statskontorets förslag															Enligt reservantens förslag															
År	Upsala stift	Linköpings stift	Skara stift	Strengnäs stift	Vesterås stift	Vexjö stift	Lunds stift	Göteborgs stift	Kalmar stift	Karlstads stift	Hernösands stift	Visby stift	Stockholms stads konsistorium	Summa	År	Upsala stift	Linköpings stift	Skara stift	Strengnäs stift	Vesterås stift	Vexjö stift	Lunds stift	Göteborgs stift	Kalmar stift	Karlstads stift	Hernösands stift	Visby stift	Stockholms stads konsistorium	Summa	
1868	5,500	5,300	4,800	4,800	5,300	4,800	6,000	5,500	4,000	5,300	6,000	4,000	3,000	64,300	1868	3,700	6,200	4,700	4,200	5,700	4,700	7,000	5,200	6,500	6,200	7,000	5,500	5,500	72,100	
» 1869	5,500	5,300	4,800	4,800	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	5,300	5,500	4,000	3,000	64,300	» 1869	3,700	6,200	4,700	4,700	5,700	3,700	7,000	5,200	6,500	6,200	7,000	5,500	5,500	68,600	
» 1870	5,500	5,300	4,800	4,800	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	5,300	5,500	4,000	3,000	64,300	» 1870	3,700	6,200	3,700	4,700	5,700	3,700	7,000	5,200	6,500	6,200	7,000	5,500	5,500	67,600	
» 1871	5,500	5,300	4,800	4,800	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	5,300	5,500	3,500	3,000	63,800	» 1871	4,200	6,700	3,700	4,700	6,200	3,700	7,000	5,700	6,500	6,700	4,000	3,500	5,500	68,100	
» 1872	5,500	5,300	4,800	4,800	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	5,300	5,500	3,500	2,500	63,300	» 1872	4,200	6,700	3,700	5,200	6,200	3,700	7,000	5,700	6,500	6,700	4,000	3,500	2,500	65,600	
» 1873	5,500	5,300	4,800	5,300	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	4,800	5,500	3,500	2,500	63,300	» 1873	4,200	6,700	3,700	5,200	6,200	4,200	7,000	5,700	6,500	3,700	4,500	3,500	2,500	63,600	
» 1874	5,500	5,300	4,800	4,800	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	4,800	5,500	3,500	2,500	63,300	» 1874	4,700	6,700	4,200	5,200	6,700	4,200	7,000	6,200	6,500	3,700	4,500	3,500	2,500	65,600	
» 1875	5,500	4,800	4,800	5,300	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	4,800	5,500	3,500	2,500	62,800	» 1875	4,700	3,700	4,200	5,700	6,700	4,200	7,000	6,200	6,500	3,700	4,500	4,000	2,500	63,600	
» 1876	5,500	4,800	4,800	5,300	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	4,800	5,500	3,500	2,500	62,800	» 1876	4,700	3,700	4,200	5,700	6,700	4,700	7,000	6,200	6,500	3,700	5,000	4,000	3,000	65,100	
» 1877	5,500	4,800	4,800	5,300	5,300	4,800	6,000	6,000	4,000	4,800	5,500	3,500	2,500	62,300	» 1877	5,200	3,700	4,700	5,700	6,700	4,700	4,000	6,700	6,500	3,700	5,000	4,000	3,000	63,600	
» 1878	6,000	4,800	4,800	5,300	4,800	4,800	5,500	6,000	3,500	4,800	5,500	3,500	2,500	61,800	» 1878	5,200	3,700	4,700	6,200	6,700	4,700	4,000	6,700	6,500	4,200	5,000	4,000	3,000	59,100	
» 1879	6,000	4,800	4,800	5,300	4,800	4,800	5,500	6,000	3,500	4,800	5,500	3,500	2,500	61,800	» 1879	5,200	4,200	4,700	6,200	3,700	5,200	4,000	6,700	3,500	4,200	5,500	4,500	3,500	61,100	
» 1880	6,000	4,800	4,800	5,300	4,800	5,300	5,500	6,000	3,500	4,800	6,000	3,500	2,500	62,800	» 1880	5,700	4,200	4,200	6,200	3,700	5,200	4,000	6,700	3,500	4,200	5,500	4,500	3,500	62,100	
» 1881	6,000	4,800	5,300	5,300	4,800	5,300	5,500	6,000	3,500	4,800	6,000	3,500	2,500	63,300	» 1881	5,700	4,200	5,200	6,700	3,700	5,200	4,500	6,700	3,500	4,700	5,500	5,000	3,500	64,100	
» 1882	6,000	4,800	5,300	5,300	4,800	5,300	5,500	6,000	3,500	4,800	6,000	4,000	2,500	63,800	» 1882	5,700	4,700	5,200	6,700	4,200	5,700	4,500	6,700	3,500	4,700	5,500	5,000	4,000	67,100	
» 1883	6,000	4,800	5,300	5,300	4,800	5,300	5,500	5,500	3,500	4,800	6,000	4,000	3,000	63,800	» 1883	6,200	4,700	5,700	6,700	4,200	5,700	4,500	3,700	4,000	4,700	6,000	5,000	4,000	65,100	
» 1884	6,000	4,800	4,800	5,300	4,800	5,300	5,500	5,500	3,500	4,800	6,000	4,000	3,000	63,300	» 1884	6,200	4,700	3,700	6,700	4,200	5,700	4,000	3,700	4,000	5,200	6,000	5,500	4,000	63,600	
» 1885	6,000	4,800	4,800	5,300	4,800	5,300	5,500	5,500	3,500	5,300	6,000	4,000	3,000	63,800	» 1885	6,200	5,200	3,700	6,700	4,700	6,200	4,000	3,700	4,500	5,200	6,500	5,500	4,500	66,600	
» 1886	6,000	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	5,500	3,500	5,300	6,000	4,000	3,000	63,800	» 1886	6,700	5,200	3,700	3,700	3,700	6,200	4,000	3,700	4,500	5,200	6,500	5,500	4,500	63,100	
» 1887	6,000	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	5,500	3,500	5,300	6,000	4,000	3,000	63,800	» 1887	6,700	5,200	3,700	3,700	3,700	6,200	4,000	4,200	4,500	5,700	6,500	6,000	4,500	64,600	
» 1888	6,000	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	5,500	3,500	5,300	5,500	4,000	3,000	63,300	» 1888	6,700	5,700	4,200	3,700	3,700	6,700	4,500	4,200	5,000	5,700	4,000	6,000	5,000	65,100	
» 1889	5,500	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	5,500	4,000	5,300	5,500	4,000	3,000	63,300	» 1889	3,700	5,700	4,200	3,700	3,700	6,700	4,500	4,200	5,000	5,700	4,000	6,000	5,000	62,100	
» 1890	5,500	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	5,500	4,000	5,300	5,500	4,000	3,000	63,300	» 1890	3,700	5,700	4,200	4,200	4,200	6,700	4,500	4,700	5,000	6,200	4,000	6,500	5,000	64,600	
» 1891	5,500	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	5,500	4,000	5,300	5,500	4,000	3,000	63,300	» 1891	3,700	6,200	4,700	3,700	4,200	6,700	5,000	4,700	5,500	6,200	4,000	6,500	5,500	66,600	
» 1892	5,500	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	5,500	4,000	5,300	5,500	4,000	3,000	63,300	» 1892	3,700	6,200	4,700	3,700	4,200	6,700	4,000	4,700	5,500	6,200	4,500	6,500	5,500	65,100	
» 1893	5,500	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	5,500	4,000	4,800	5,500	4,000	3,000	62,800	» 1893	4,200	6,200	4,700	3,700	4,700	6,700	4,000	5,200	5,500	3,700	4,500	6,500	5,500	66,600	
» 1894	5,500	5,300	4,800	4,800	4,800	5,300	5,500	6,000	4,000	4,800	5,500	4,000	3,000	63,300	» 1894	4,200	6,700	6,700	5,200	3,700	4,700	6,700	4,000	5,200	6,000	3,700	4,500	6,500	5,500	67,600
» 1895	5,500	5,300	5,300	4,800	4,800	5,300	5,500	6,000	4,000	4,800	5,500	4,000	3,000	63,800	» 1895	4,200	6,700	5,200	4,200	4,700	6,700	4,000	5,200	6,000	3,700	5,000	6,500	5,500	66,600	
» 1896	5,500	5,300	5,300	4,800	4,800	4,800	5,500	6,000	4,000	4,800	5,500	4,000	3,000	63,300	» 1896	4,700	6,700	5,200	4,200	5,200	3,700	4,500	5,700	6,000	3,700	5,000	6,500	5,500	67,600	
» 1897	5,500	5,300	5,300	4,800	5,300	4,800	5,500	6,000	4,000	4,800	5,500	4,000	2,500	63,300	» 1897	4,700	6,700	5,700	4,200	5,200	3,700	4,500	5,700	6,500	4,200	4,000	6,500	2,500	64,600	
» 1898	5,500	5,300	5,300	4,800	5,300	4,800	5,500	6,000	4,000	4,800	5,500	4,000	2,500	63,300	» 1898	4,700	6,700	5,700	4,700	5,200	3,700	4,500	5,700	6,500	4,200	4,000	6,500	2,500	64,600	
» 1899	5,500	5,300	5,300	4,800	5,300	4,800	5,500	6,000	4,000	4,800	5,500	3,500	2,500	62,800	» 1899	5,200	6,700	5,700	4,700	5,700	3,700	5,000	6,200	6,500	4,200	4,000	3,500	2,500	63,600	
» 1900	6,000	5,300	5,300	4,800	4,800	4,800	5,500	6,000	4,000	4,800	5,500	3,500	2,500	62,800	» 1900	5,200	6,700	6,200	4,700	3,700	4,200	5,000	6,200	6,500	4,700	4,000	3,500	2,500	63,100	
Summa	187,500	169,400	162,900	164,900	164,900	166,400	186,000	192,000	126,500	164,900	186,000	125,500	91,500	2,088,400	Summa	161,100	185,100	152,600	163,600	161,100	170,100	166,500	178,100	180,000	160,600	161,000	171,000	135,000	2,145,800	